

Arrest

nr. 288 840 van 12 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DE COTTE
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. VAN DE COTTE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 4 maart 2021, dient op 5 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 3 juni 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 4 oktober 2022.

1.3. Op 22 december 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 23 december 2022 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen heb je de Afghaanse nationaliteit, ben je een etnische Pasjtoen en soennitisch moslim. Je werd geboren in Ghanikhel, een dorp in het district Tagab (provincie Kapisa) dat in handen was van de taliban. Daar woonde je bij je ouders, je jongere broer en je twee jongere zussen. Gedurende 4 jaar ging je naar school, maar die was vaak dicht omwille van de gevechten. Zo'n 1 à 1,5 jaar voor je vertrek stopte je daar en ging je in plaats daarvan naar een madrassa (= religieuze school) in Gadaikhel waar ook jouw neef N. les volgde. Hij was de zoon van jouw maternale oom die in datzelfde dorp woonde, naast de madrassa. Jullie overnachtten altijd de hele week in die madrassa en gingen elke donderdagavond tot vrijdagmiddag terug naar huis. Daarbuiten sprong je af en toe bij in het winkeltje van je vader en hielp je hem met het plukken van granaatappels uit jullie tuin.

Om de 2 à 3 weken kwamen er leden van de taliban, waaronder een zekere mawlawi Mortaza, naar jouw madrassa. Zij riepen toen telkens namen van leerlingen af die vervolgens met hen moesten meegaan voor jihad of om een zelfmoordaanslag uit te voeren. Ongeveer 1 week voor jouw vertrek, op een vrijdag, kwam de taliban opnieuw op bezoek. Ditmaal riepen zij onder meer jouw naam en die van jouw neef N. af. Er werd gezegd dat men jullie binnen een aantal weken zou komen halen en dat jullie naar andere provincies gingen worden gestuurd. Toen jij en je neef de volgende donderdag naar huis gingen, ging je die dag te rade bij jouw maternale oom (i.e. N. vader) en lichtte je hem in over het eerdere bevel van de taliban. Hij besloot hierop om jullie allebei naar Turkije te sturen en de volgende dag, tijdens een periode waarin het niet zo warm en niet zo koud was, vertrokken jullie.

Samen met je neef N. reisde je over land via Pakistan en Iran naar Turkije. Jullie kwamen daar aan na ongeveer 6 maanden. Nog eens 3 maanden later werd jouw neef gearresteerd door de Turkse politie omwille van illegaal verblijf, waarna zij hem met het vliegtuig repatrieerden naar Kaboel; zelf werd je niet teruggeleid omdat jij toen nog heel jong was. Jouw neef reisde van de hoofdstad terug naar zijn dorp. De taliban was eerder al een paar keer bij zijn huis langs geweest met de vraag waar jullie waren en dat jullie moesten overhandigd worden; jouw oom had hierop gereageerd dat jullie reeds gevlucht waren. Binnen 1 of 2 weken na N. terugkomst kwamen er 6 talibanleden hem onderscheppen in zijn huis en schoten ze hem dood.

Zelf heb je in totaal zo'n 2,5 jaar in Turkije verbleven. Daarna reisde je op eigen houtje door via Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië (Eurodac-hit d.d. 11/12/2020), Hongarije, Oostenrijk (Eurodac-hit d.d. 04/02/2021) en Frankrijk naar België. Je was ongeveer een half jaar onderweg van Turkije naar hier. Op 05/03/2021, daags na jouw aankomst in het Rijk, deed je een verzoek om internationale bescherming bij Dienst Vreemdelingenzaken. In het geval van een terugkeer naar Afghanistan vrees je dat de taliban je zal vermoorden.

Ter staving van jouw verklaringen diende je volgende documenten in: (1) drie foto's waaronder een foto van jou en je neef samen, een familiefoto waar jullie beiden op staan en een foto van het lijk van je neef; (2) een kopie van je vaders taskara; en (3) de envelop waarin deze kopie naar jou werd opgestuurd vanuit Afghanistan.

Op 14 oktober 2022 maakte jouw advocaat per e-mail een aantal opmerkingen over aangaande de notities van jouw persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren

en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt.

Om te beginnen moet worden gewezen op jouw verklaringen over jouw beweerde scholing en religieuze vorming. Die bleken namelijk weinig aannemelijk en zelfs tegenstrijdig. Zo verklaarde je op het ogenblik van je registratie dat je tot het 8ste jaar naar school ging en dat je kunt lezen en schrijven (zie fiche "niet-begeleide minderjarige vreemdeling"). Bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het persoonlijk onderhoud beweerde je daarentegen slechts tot de 4de graad school te hebben gelopen, wat een bijzonder groot verschil is (zie verklaring DVZ, vraag 11; CGVS p.8). Over je religieuze lessen stelde je bij DVZ dat je ongeveer 5 jaar naar de madrassa ging, op het persoonlijk onderhoud bleek dit slechts 1 jaar te zijn, opnieuw een aanzienlijk verschil (zie verklaring DVZ, vraag 11; CGVS p.8-9). Dat dit te wijten is aan een fout van de tolk op je eerdere interview, zoals je aangaf, kan niet worden gevolgd. Jouw toenmalige verslag werd immers aan jou voorgelezen in het Pasjtoe, het verslag werd ondertekend voor akkoord en je formuleerde bij aanvang geen opmerkingen over dat gesprek (zie eindpagina verklaring DVZ; CGVS p.4). Het louter herhalen van jouw laatste verklaringen in het kader van een opmerking bij de notities van jouw persoonlijk onderhoud, verandert evenmin iets aan bovenstaande tegenstrijdigheden (zie briefwisseling). Voor het overige valt het trouwens maar moeilijk aan te nemen dat je überhaupt al op die madrassa lessen zou hebben gevolgd. Het was immers welbekend in je dorp dat dat instituut gerund werd door leden van de taliban, een groepering waartegen jouw familie volgens jou weigerachtig stond omdat het geen goede mensen waren (CGVS p.7, 10). De mening van je vader over de taliban bleek zelfs zo negatief dat je van hem niet bij andere jongens mocht zitten in het dorp indien zij bij de taliban hoorden (CGVS p.19). Bovendien verdwenen er geregeld jongens die later om het leven kwamen tijdens hun activiteiten voor de groepering (CGVS p.18), zaken waar men ongetwijfeld over moet hebben gesproken in jouw rurale (en door de taliban gecontroleerde) gemeenschap. Dat jouw oom desondanks jouw neef en later jou naar die madrassa stuurde en jullie daar telkens de hele week liet overnachten (CGVS p.9), valt dan ook niet te rijmen met al het voorgaande. Laat staan dat jouw vader hiermee akkoord ging. Gelet op al het bovenstaande betwijfelt het CGVS of jij wel werkelijk aan die madrassa hebt gestudeerd. Bijgevolg komt ook de geloofwaardigheid van jouw problemen met de taliban (die volgens jou net op die madrassa ontstonden) al in het gedrang.

Er moet ook worden gewezen op de beschikbare landeninformatie waaronder het EASO-rapport Recruitment by armed groups (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf), de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf). Daaruit blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Uit jouw verklaringen komt een heel andere gang van zaken naar voren: de taliban zou op geregelde wijze de namen van jongens uit jouw madrassa hebben afgeroepen met als doel hen mee te nemen voor jihad of voor een zelfmoordaanslag, of die jongens dat nu wilden of niet (CGVS p.17, p.19). Een dergelijke individuele en gedwongen rekrutering komt echter slechts zelden voor want doorgaans beschikt de taliban over voldoende vrijwilligers, zoals je zelf ook beaamde (CGVS p.18). Dat zulke vorm van rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers, en zij daar zelfs helemaal niet van op de hoogte zouden zijn (CGVS p.21), is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Een eerste reden daarvoor is dat de manier waarop de taliban daarvoor te werk zou zijn gegaan niet kan overtuigen. Door plotseling, in naam van de groepering zelf, in de madrassa te verschijnen en namen van jongens af te roepen voor jihad en/of

zelfmoordaanslagen – onder wie jongens die dat eigenlijk niet wilden – zouden zij immers het risico nemen dat deze nieuwe rekruten ondermaats zouden presteren wegens gebrek aan motivatie of dat zij zich zelfs tegen hen zouden kunnen keren. Dat een professionele en grootschalige groep als de taliban dergelijk risico zou nemen en zij met andere woorden bewust hun eigen activiteiten zouden dwarsbomen, is weinig geloofwaardig. Hetzelfde kan worden gezegd over het gegeven dat zij in het verleden telkens klasgenoten vanuit jouw madrassa meenamen terwijl de andere achtergebleven studenten, waaronder jij, dat waarnamen en hiervan afwisten (CGVS p.17-18). Er kan worden verwacht dat zowel de taliban als jouw leerkrachten discreter te werk zouden gaan zodoende geen argwaan te wekken bij jullie, in plaats van te zeggen dat jij je ook moest voorbereiden om (later) klaar te zijn voor de jihad, zoals je verklaarde (CGVS p.19). In dit verband is het ook erg merkwaardig dat de taliban jou en je neef niet meteen meenam toen ze jullie namen afriepen, maar zij pas “na 1, 2 of 3 weken” zouden terugkomen om jullie te komen halen en jullie in die tijd gewoon naar huis mochten op donderdagavond (CGVS p.21-22). Zo zouden zij de perfecte gelegenheid creëren voor jullie om te vluchten en om jullie familie (die zich tegen de taliban kantte) of zelfs de (voormalige) autoriteiten in te lichten van wat er gebeurd was, wat toch niet de bedoeling moet zijn geweest. Jouw uitleg, als zou de taliban jou en je neef niet onmiddellijk hebben meegenomen omdat ze net van een andere regio kwamen, moe waren en wilden wachten tot hun groep weer volledig was (CGVS p.21), is weinig ernstig daar het hier gaat om een geduchte en wijdverbreide groepering als de taliban, en dit allemaal niet opweegt tegenover het risico om jullie de vrije loop te laten gaan.

Het CGVS stelt verder vast dat jouw verklaringen niet doorleefd overkomen. Zo beweerde je dat er in het verleden andere jongens uit je madrassa reeds werden gerekruteerd maar toen er jou werd gevraagd wanneer dat bij hen gebeurde, antwoordde je naast de kwestie (CGVS p.18). Je gaf aan dat er vijf of zes andere dorpelingen die jij kende eerder met hen waren meegegaan maar gevraagd naar hun namen, kon je er slechts drie opnoemen en moest je lang nadenken alvorens één van de anderen op te noemen (CGVS p.18). Van nog een andere persoon zou je de naam vergeten zijn (CGVS p.18). Verder gepeild naar de andere namen die op hetzelfde moment als de jouwe werden afgeroepen, moest je het antwoord schuldig blijven en, wat betreft het totale aantal jongens die toen samen met jou zouden worden ingelijfd, bleek jouw schatting een wel zeer ruime marge te hebben: “hij wou zo’n 30, 40 of 20 jongens sturen naar andere provincies” (CGVS p.20). Indien jij werkelijk op het punt stond gerekruteerd te worden voor jihad of een zelfmoordaanslag en deze feiten zo ernstig waren dat jij je land van herkomst diende te verlaten, kan nochtans worden verwacht dat je begaan (of op zijn minst geïnteresseerd) was met het lot van je medestudenten en dat je preciezere antwoorden kan geven over je medestudenten. Zeker in de context van een rurale gemeenschap als die waar jij uit afkomstig bent, waar dergelijke informatie moet hebben gecirculeerd onder de dorpelingen en jouw familie. Dat het lang geleden is en jij enige tijd in Turkije verbleef, biedt dan ook geen afdoende verklaring voor al jouw onwetendheden (CGVS p.20). Toen het CGVS jou voorts vroeg hoe je je voelde toen je in het verleden zag dat andere jongens werden meegenomen door de taliban, bleek jouw antwoord evenmin het toonbeeld van doorleefdheid: “ik had geen bepaalde gevoelens, ik wou gewoon naar de madrassa gaan om mijn lessen te volgen” (CGVS p.19). Nochtans moet dergelijke getuigenis toch enige bezorgdheid of argwaan bij jou opgewekt hebben. Dat je hier eerder nooit iets over vertelde tegen jouw vader of oom, zoals je verklaarde, en je deze laatste pas voor het eerst inlichtte toen ook jouw naam werd afgeroepen, is dan ook niet aannemelijk (CGVS p.19).

Er moeten tevens vraagtekens worden geplaatst bij de modaliteiten van jouw vertrek uit Afghanistan. Opmerkelijk is dat je tijdens het persoonlijk onderhoud niet leek te weten of je vader voor jouw vertrek al dan niet ingelicht was van het feit dat de taliban jouw naam had afgeroepen; je speculeerde dat je oom (die je wél ingelicht had) dat “waarschijnlijk” aan hem moet hebben verteld, anders had hij jou niet kunnen doen vertrekken (CGVS p.22). Er kan worden verwacht dat jij hiervan zekerheid hebt, wetende dat jij de oudste (maar nog steeds minderjarige) zoon van je vader was en jullie bijgevolg toch enig (al dan niet telefonisch) contact moeten hebben gehad vooraleer jij het land werd uitgestuurd, hetgeen een zeer ingrijpende beslissing is. Dat jouw oom degene was die jouw reis regelde (CGVS p.22) druist bovendien in tegen hetgeen je ten tijde van je registratie én bij DVZ liet optekenen, namelijk dat (uitsluitend) jouw vader dat allemaal gedaan had, hetgeen eveneens doet twifelen aan de oprechtheid van je verklaringen (zie verklaring DVZ, vraag 27; zie fiche “niet-begeleide minderjarige vreemdeling”). Mocht jouw oom werkelijk financieel en organisatorisch hebben ingestaan voor het eerste deel van je reis, had je dat logischerwijze wel gezegd eerder in de asielprocedure (CGVS p.22). Jouw toenmalige verklaringen, waaruit blijkt dat jouw vader jou wegstuurde, werpen overigens een nog vreemder licht op jouw onwetendheid over het feit of hij eerder al dan niet afwist van jouw rekruteringspoging (zie supra). Hoe dan ook, hier eindigen jouw tegenstrijdige verklaringen echter niet. Op het persoonlijk onderhoud verklaarde je (en herhaalde je) dat je je vertrek aanvatte in de lente; je bleek overigens goed op de hoogte te zijn van de seizoenen en hun volgorde (CGVS p.24). Dit klemmt dan weer met de beschrijving van je

reisweg bij DVZ waaruit volgt dat je ongeveer in de maand september (en dus in de zomer of herfst) moet zijn vertrokken, iets wat je na confrontatie niet kon ophelderen (zie verklaring DVZ, vraag 33; CGVS p.23). Voor het overige sprak je jezelf opnieuw tegen in het kader van een opmerking bij de notities van je persoonlijk onderhoud, waarin staat dat je in de tiende maand (= oktober) zou zijn vertrokken en niet in de lente zoals je op de zetel van het CGVS verschillende keren aangaf. Ook voorgaande vaststellingen doet vermoeden dat je geen waarheidsgetrouw beeld schetst van de omstandigheden van je vertrek.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat je evenmin geloofwaardige verklaringen aflegde over de dood van jouw neef volgend op zijn terugkeer naar zijn dorp in Afghanistan. Toen het CGVS jou erop wees dat dat gevaarlijk kon zijn en dat hij (als volwassen man) even goed in Kaboel had kunnen blijven waar de taliban toen nog niet de controle had, antwoordde je: "waarschijnlijk had hij gedacht 'ik ben sinds 2 à 3 maanden weg uit mijn dorp dus er zal niets gebeuren', daarom is hij teruggegaan" (CGVS p.25). Jouw uitleg is echter in tegenstrijd met wat je even later beweerde, namelijk dat de taliban eerder al een paar keer naar jouw huis en dat van je neef was gekomen om te vragen waar jullie waren en om te zeggen dat jullie aan hen moesten worden overgedragen (CGVS p.26). Logischerwijze moeten jij en je neef hierover zijn ingelicht toen jullie in Turkije waren en, zelfs in het geval jullie toen (nog) geen contact hadden met de achtergebleven familie, moet jouw neef ook hebben geweten dat het goed mogelijk was dat er represailles konden volgen op jullie plotse vertrek; zo jullie problemen enigszins geloofwaardig zijn. Dat hij desondanks vanuit Kaboel terugkeerde naar zijn dorp, kan dan ook niet worden aangenomen. Evenmin aannemelijk, los daarvan, is dat de taliban na jullie oorspronkelijke vertrek jullie koste wat kost wilde vinden en daarvoor zelfs jullie huis bezocht, maar zij jullie huis toen niet binnengingen om jullie te zoeken (CGVS p.26). Dat zij dit niet deden omdat jouw vader en oom tegen hen zeiden dat jullie gevlucht waren, doet hieraan geen afbreuk daar niet kan worden ingezien waarom de taliban hen op hun woord zou geloven en niet op zijn minst eens zou verifiëren of jullie daar werkelijk nog waren (CGVS p.26). De passiviteit die zij aan de dag legden staat in schril contrast met jouw verklaring als zouden zij later jouw neef in koelen bloede hebben doodgeschoten, en is in beide richtingen niet geloofwaardig.

Gelet op de som van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan jouw persoonlijke problemen met de taliban en evenmin aan de dood van jouw neef op de manier zoals jij het beschreef. Bijgevolg kan de status van vluchteling jou niet worden toegekend.

Jouw documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaand besluit. De kopie van je vaders taskara ondersteunt enkel jouw verklaringen over zijn nationaliteit en identiteit, elementen die niet ter discussie staan. Je diende ook drie foto's in. Op twee van de foto's zou jij afgebeeld staan met jouw neef N. (CGVS p.16). Echter kan de persoon naast jou eender wie zijn waardoor het CGVS geen enkele zekerheid heeft dat dit werkelijk jouw neef betreft. En zelfs in het geval dat dit zo zou zijn, dan nog biedt de derde foto van het lijk geen bewijs voor jouw verklaring als zou hij vermoord zijn door de taliban na zijn terugkomst in het dorp (CGVS p.25-26). Deze foto kan immers bewerkt of geënsceeneerd zijn, en ook al zou het in dezen om een authentieke foto van jouw neef gaan, dan nog toont deze foto niet aan in welke omstandigheden hij verwond en/of om het leven zou zijn gekomen. De envelop heeft verder geen bewijswaarde.

De tot nu toe onbesproken opmerkingen op de notities van jouw persoonlijk onderhoud werden doorgenomen, maar hebben geen betrekking op de hierboven uiteengezette motivering waardoor zij evenmin kunnen leiden tot een andere besluitvorming.

Volledigheidshalve kan nog worden aangestipt dat jouw ouders (samen met jouw broer en zussen) nog steeds woonachtig zijn te Ghanikhel in het district Tagab in Afghanistan. Zij onderhouden contact met jou en stellen het momenteel goed (CGVS p.14-15). Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat jij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan kunt terugvallen op een familiaal netwerk.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een

fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich

wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Tagab (provincie Kapisa). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen

van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het

is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel. Hij voegt toe dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker benadrukt dat hij tot de vierde graad naar school is gegaan. Volgens hem mag er geen rekening gehouden worden met de vermeldingen in de fiche NMBV aangezien er geen enkel zicht is op de omstandigheden waarin dit gesprek is verlopen en evenmin op de professionaliteit van de tolk. Hij voegt toe dat hij niet op voorhand werd meegedeeld dat zijn verklaringen zouden worden neergeschreven. Hij kaart aan dat hij niet werd bijgestaan door een voogd en/of advocaat.

Dat hij vijf jaar lessen volgde op de madrassa, zoals door de DVZ werd genoteerd, is te wijten aan een foutieve vertaling door de tolk. De tolk zou ook bij het voorlezen dezelfde fout hebben gemaakt, waardoor hij dit niet kon vaststellen.

Zijn familie stond inderdaad weigerachtig tegenover de madrassa, maar aangezien de scholen gesloten waren omwille van de gevechten, had hij geen andere keuze. De meerderheid van de leerlingen volgde ook lessen op de madrassa, zelfs wanneer men de taliban niet gunstig gezind was.

M.b.t. de rekrutering wijst hij erop dat de taliban mogelijks in bepaalde regio's voldoende vrijwilligers hadden, doch dat dit zeker niet het geval was in de regio waar hij woonachtig was, waardoor de taliban in de madrassa's *manu militari* kwamen rekruteren. Volgens hem blijkt nergens uit de beschikbare landeninformatie dat dergelijke rekruteringen niet voorkomen en dat dit ook niet kan worden afgeleid uit het feit dat dergelijke rekrutering mogelijks niet de standaard werkwijze was. Bovendien konden de taliban zo hun aanzien vergroten. Dat de taliban zowel hem als zijn neef de gelegenheid gaven om te vluchten, is te wijten aan het feit dat zij niet uit zijn regio kwamen, zij moe waren en zij wilden wachten tot hun groep weer volledig was alvorens te vertrekken. Hij stipt nog aan dat niet alle talibs goed georganiseerd zijn en dat de taliban in diverse regio's bestaan uit een groep landbouwers die lange gewaden en wapens dragen, doch totaal ongeletterd en niet georganiseerd zijn. Hij verwijt de commissaris-generaal alle talibanleden over dezelfde kam te scheren.

Hij verwijt het CGVS verder geen rekening gehouden te hebben met het feit dat hij al jaren geleden Afghanistan heeft verlaten en met het feit dat hij 2,5 jaar in Turkije heeft verbleven, alvorens lange tijd onderweg te zijn geweest om in België aan te komen. Bovendien heeft hij ondertussen zijn familie al jaren niet gezien, moet hij al die tijd helemaal alleen zijn plan trekken en is hij zijn neef op een gewelddadige manier verloren, zodat van hem niet kan worden verwacht dat hij thans - jaren na de feiten - nog emotioneel wordt bij het gegeven dat vroegere medestudenten werden meegenomen door de taliban. Het is volgens hem niet ernstig te stellen dat zijn verklaringen weinig doorleefd zijn. Hij voegt hierbij toe dat hij

al twee jaar in België verblijft, dat hij verwesterd is en dat bij een terugkeer naar Afghanistan de Afghaanse gemeenschap hieromtrent vragen zal stellen, wat hem zal blootstellen aan exclusie, discriminatie en geweld. Verzoeker verwijst hieromtrent zowel naar landeninformatie als naar een arrest van de Raad van 15 januari 2015 en concludeert dat deze dateren van voor de machtsovername door de taliban, zodat met dergelijke vaststellingen eens te meer rekening gehouden dient te worden nu de taliban het volledige land in handen heeft en alles wat ook maar enigszins westers is, met harde hand aanpakt. Aangezien de machtsovername door de taliban in augustus 2021 een element is waar geen twijfel kan over bestaan en dit een eventuele nood aan internationale bescherming kan rechtvaardigen, diende de commissaris-generaal zijn vrees op zorgvuldige wijze te toetsen, wat volgens hem niet gebeurd is.

M.b.t. de dood van zijn neef na diens repatriëring uit Turkije, merkt hij op dat zijn familie niets verteld heeft over de mogelijke represailles van de taliban aangezien ze hem, net zoals zijn neef, niet ongerust wilden maken. Omdat het na hun vertrek een tijd geleden was dat de taliban nog aan huis waren geweest, ging zijn neef ervan uit dat het wel veilig zou zijn om naar huis terug te keren.

M.b.t. de actuele veiligheidssituatie wijst verzoeker erop dat de situatie in Afghanistan op heden nog zeer onstabiel is en deze veranderingen in de conflictdynamiek zeer recent zijn. Hij meent dat de commissaris-generaal geenszins heeft aangetoond dat dit een blijvende situatie betreft. Uit de EUAA *Country Guidance : Afghanistan* van april 2022 en COI *Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie* van 5 mei 2022 blijkt volgens hem dat, ondanks de daling in het algehele niveau van conflict, er zich nog steeds veiligheidsincidenten voordoen, maar de dynamiek en de aard van het geweld veranderd is. De *de facto* autoriteiten in Afghanistan staan op het vlak van veiligheid voor verschillende uitdagingen, waaronder aanvallen van verzetsgroepen en *Islamic State Khorasan Province* (ISKP), alsook interne spanningen binnen hun eigen rangen. Ook zijn er meldingen van spanningen en incidenten in de grensgebieden met buurlanden Iran, Pakistan, Tajikistan en Turkmenistan. Hij vervolgt dat er daarnaast ook rekening dient te worden gehouden met regionale verschillen waaruit blijkt dat de meeste gevallen van geweld tegen burgers werden geregistreerd in de provincies Kabul en Nangarhar. Hij besluit dat er in Afghanistan een situatie van willekeurig geweld bestaat, waar de mate van geweld dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Tenslotte wenst verzoeker te benadrukken dat, in tegenstelling tot de bewering van het CGVS, de precare socio-economische en humanitaire situatie wel degelijk het gevolg is van opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Samengevat, kampt Afghanistan met verschillende crisissen tegelijkertijd met de taliban als gemeenschappelijke deler. Bijgevolg is hij de mening toegedaan dat hij minstens de subsidiaire bescherming dient te worden verleend gezien hij bij een terugkeer naar Afghanistan het risico loopt op onmenselijke of vernederende behandelingen omwille van de huidige aanhoudende humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 20 april 2023 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EUAA *Afghanistan Security Situation*, augustus 2022;
- COI *Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie*, 5 mei 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

Er wordt verder gerefereerd aan volgend stuk, waarvan tevens een afschrift wordt gevoegd:

COI *Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*, 23 september 2022.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het asiel- en vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer gedood te zullen worden door de taliban omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan hun oproep om zich bij hen aan te sluiten.

4.3.2. De commissaris-generaal weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat er geen geloof wordt gehecht aan zijn persoonlijke problemen met de taliban en evenmin aan de dood van zijn

neef, zoals door hem beschreven. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

i) Verzoekers verklaringen over zijn beweerde scholing en religieuze vorming zijn weinig aannemelijk en tegenstrijdig nu (a) hij bij de DVZ en het CGVS verklaart dat hij tot de vierde graad school heeft gelopen, terwijl hij op het moment van zijn registratie verklaarde dat hij tot zijn 8ste jaar school liep en dat hij kan lezen en schrijven; (b) hij bij de DVZ verklaarde dat hij ongeveer 5 jaar naar de madrassa ging, terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat dit 1 jaar was; (c) dat zijn oom hem samen met zijn neef naar de madrassa stuurde en zij daar telkens een hele week moesten overnachten, strookt niet met zijn verklaring dat hun familie de taliban niet genegen was.

ii) Verzoekers voorstelling van de feiten m.b.t. de rekrutering via de madrassa, strookt niet met de objectieve landeninformatie en verzoeker maakt niet *in concreto* aannemelijk dat zijn persoonlijk geval hiervan zou afwijken; (a) het is opmerkelijk dat de taliban, door namen af te roepen van jongens, die zich eigenlijk niet wilden aansluiten, een risico zou nemen dat nieuwe rekruten ondermaats zouden presteren wegens een gebrek aan motivatie; (b) er kan verwacht worden dat de taliban en de leerkrachten discreter te werk zouden gaan teneinde geen argwaan te wekken veeleer dan verzoeker te zeggen dat hij zich ook moet klaarmaken; (c) het is merkwaardig dat de taliban verzoeker en zijn neef niet meteen meenamen toen ze hun namen afriepen, maar zij pas na 1, 2 of 3 weken zouden terugkomen om hen te komen halen.

iii) Verzoekers verklaringen over de rekrutering en handelswijze van de taliban komen niet doorleefd over nu (a) hij naast de kwestie antwoordt, wanneer hij wordt gevraagd wanneer andere jongens uit de madrassa werden gerekruteerd; (b) verzoeker geen namen kan geven van jongens die op hetzelfde moment als hij werden afgeroepen; (c) verzoeker een zeer ruime marge heeft over het aantal jongens dat werkelijk op het punt stond om gerekruteerd te worden en (d) zijn verantwoording hiervoor, dat het lang geleden is en hij enige tijd in Turkije heeft verbleven, geen afdoende verklaring biedt voor zijn onwetendheden.

iv) Er kunnen vraagtekens worden geplaatst bij de modaliteiten van verzoekers vertrek uit Afghanistan nu (a) hij niet weet of zijn vader vóór zijn vertrek al dan niet was ingelicht over het feit dat de taliban zijn naam hadden afgeroepen; (b) zijn verklaring, dat zijn oom degene was die zijn reis regelde, indruist tegen zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn registratie en bij de DVZ, waar hij stelde dat enkel zijn vader dit allemaal had gedaan; (c) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment van zijn vertrek, nu hij bij het CGVS eerst verklaarde dat dit in de lente was, terwijl hij verder verklaarde dat dit zich in de tiende maand afspeelde en terwijl hij bij de DVZ ook sprak over de maand september.

v) Verzoekers verklaringen over de dood van zijn neef, volgend op zijn terugkeer naar Afghanistan, zijn niet geloofwaardig nu zijn uitleg, dat zijn neef waarschijnlijk dacht dat er niets meer zal gebeuren omdat hij al 2 à 3 maanden weg was uit zijn dorp, strijdt met wat hij vervolgens beweerde, namelijk dat de taliban eerder al een paar keer naar zijn huis en dat van zijn neef waren gekomen. Dat zij hierover niet zouden zijn ingelicht, is niet aannemelijk. Daarenboven is het niet aannemelijk dat de taliban, die verzoeker alsook zijn neef koste wat het koste wilden vinden, hun huis niet binnengingen om hen te zoeken.

vi) Verzoekers documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaand besluit nu (a) de kopie van de taskara van zijn vader enkel zijn verklaringen over zijn nationaliteit en identiteit ondersteunt, wat niet betwist wordt; (b) de personen afgebeeld op de twee foto's eender wie kunnen zijn en geen enkele zekerheid bieden of het effectief om zijn neef gaat; (c) de derde foto van het lijk geen bewijs vormt van verzoekers verklaring dat zijn neef werd vermoord door de taliban na zijn terugkomst in het dorp nu de foto's geësceneerd kunnen zijn of bewerkt en alleszins geen uitspraak doen over de omstandigheden waarin hij verwond en/of om het leven zou zijn gebracht.

v) Volledigheidshalve stipt de commissaris-generaal aan dat zijn ouders, samen met zijn broer en zussen, nog steeds woonachtig zijn in Ghanikhel in het district Tagab in Afghanistan, hij met hen contact onderhoudt en zij het goed stellen, waardoor wordt geconcludeerd dat verzoeker kan terugvallen op een familiaal netwerk.

4.3.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en dat op grond daarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers redenen waarom hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten, met name zijn beweerde vrees wegens een poging tot rekrutering door de taliban. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Door zich te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging en het herhalen van de kern van zijn relaas, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke. De Raad stelt vast dat verzoeker immers niet verder komt dan te herhalen wat hij heeft verklaard tijdens het persoonlijk onderhoud en te benadrukken het niet eens te zijn met de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

4.3.3.1. Samen met de commissaris-generaal, acht de Raad het uiterst opmerkelijk dat verzoeker, die voorhoudt dat hij in de madrassa werd benaderd door de taliban om zich bij hen te voegen en mee jihad te voeren, geen eenduidige verklaringen kan afleggen over zijn school- en madrassa parcours.

Bij het invullen van de Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling (hierna: Fiche NMBV) verklaart verzoeker tot het achtste jaar naar school te zijn geweest, te kunnen lezen en schrijven (Fiche NMBV van 05/03/2021, pagina 4). Verzoeker verklaart vervolgens bij de DVZ dat hij ongeveer vijf jaar naar de madrassa is geweest, hij tot de vierde graad naar school is geweest en hij kan lezen, maar niet kan schrijven (Verklaring DVZ, 01.06.2021, punt 11). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS roept verzoeker eerst meermaals in dat hij niet naar school is geweest ter verantwoording waarom hij de maanden van de Afghaanse kalender niet kent (NPO, p. 5), om vervolgens uit te leggen dat hij in een periode van vier jaar in het totaal één jaar naar school is geweest omdat de school meer toe dan open was (NPO, p. 8). Hij vervolgt dat hij, toen hij stopte met school, één jaar naar de madrassa is gegaan (NPO, p. 8) en dat hij 12 of 13 jaar oud was toen hij met de madrassa begon (NPO, p. 9).

Omtrent voorgaande sterk wisselende verklaringen dient te worden vastgesteld dat verzoeker allesbehalve consistent is over de periode waarin hij school heeft gelopen en naar de madrassa is gegaan. Verzoeker kan zich voor de tegenstrijdige verklaringen afgelegd bij de DVZ en het CGVS bezwaarlijk verschuilen achter de stelling dat de tolk bij de DVZ waarschijnlijk een fout heeft gemaakt nu hij nooit zou hebben verklaard dat hij vijf jaar naar de madrassa is gegaan (NPO, p. 9). Immers, verzoeker werd tijdens het interview op de DVZ bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat de CGVS-vragenlijst in het Pashtou aan verzoeker werd voorgelezen en dat hij deze zonder voorbehoud heeft ondertekend waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle genoteerde verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst 01.06.2021).

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker, gevraagd naar het verloop van het interview bij de DVZ, aangaf dat hij de tolk goed verstaan had en dat hij alle elementen kon vertellen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 4). Verzoekers kritiek blijft aldus beperkt tot een loutere blote bewering en vermag aldus niet de vastgestelde inconsistenties te doen opheffen.

Ook het feit dat hij bij het beantwoorden van de vragen in de fiche NBMV, ingevuld door het bureau MINTEH, opnieuw een andere versie van de feiten gaf omtrent zijn scholing, waar hij aangaf tot het achtste jaar naar school te zijn geweest en te kunnen lezen en schrijven, draagt bij tot een ondermijning van de geloofwaardigheid van zijn relaas. De Raad dient hierbij aan te stippen dat er *prima facie* in het administratief dossier, noch in het rechtsplegingsdossier enig element voorhanden is waaruit zou kunnen blijken dat de in deze fiche opgenomen verklaringen van verzoeker onjuist zouden zijn weergegeven. Indien verzoeker wenst aan te tonen dat hetgeen neergeschreven staat in de fiche NBMV niet overeenstemt met zijn werkelijke gezegden, staat het hem vrij om dit te doen. Hij dient dit echter te doen aan de hand van concrete en pertinente gegevens en het volstaat geenszins om op algemene wijze te beweren dat dit niet zo zou zijn. Verzoeker slaagt er evenwel niet in dergelijke concrete en pertinente gegevens aan te voeren. De Raad acht het derhalve niet ernstig dat verzoeker bij het CGVS verklaart niet te kunnen lezen en schrijven omdat hij geen school heeft gelopen wanneer hij gevraagd wordt naar de Afghaanse maanden (NPO, p. 5) terwijl hij eerder nog verklaarde tot de achtste graad naar school te zijn gegaan en te kunnen lezen en schrijven (Fiche NMBV, van 05/03/2021, pagina 4). Het loutere feit dat de Fiche NMBV niet werd opgesteld met het oog op de beoordeling van zijn asielaanvraag en hij niet werd bijgestaan door een raadsman is op zich niet van aard aan te tonen dat de weergave van verzoekers verklaringen in deze fiche onjuist zou zijn. Dit klemmt des te meer daar de gegevens betreffende verzoekers identiteit en de namen van zijn kerngezin overeenstemmen met zijn verklaringen die hij later aflegde op de DVZ en tijdens zijn gehoor op het CGVS, alsook de reden waarom hij Afghanistan is ontvlucht, namelijk dat de taliban hem wilden rekruteren. Dat in de fiche NMBV niet op correcte wijze werd opgenomen dat hij zou verklaard hebben tot het achtste jaar naar school te zijn geweest en te kunnen lezen en schrijven, en dit niet zou overeenkomen met wat hij heeft verklaard, berust derhalve enkel op een louter betoog. Verzoekers argument biedt aldus geen verschoning voor de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen genoteerd door het bureau MINTEH in de fiche NBMV en zijn latere verklaringen op de DVZ en het CGVS m.b.t. zijn school- en madrassa-parcours. Verder brengt verzoeker evenmin concrete en pertinente elementen aan die ertoe zouden nopen om deze fiche NBMV buiten de beoordeling van zijn asielaanvraag te houden. De motieven dienaangaande in de bestreden beslissing worden bijgetreden door de Raad.

Vervolgens oordeelt de Raad dat voormelde tegenstrijdigheden geenszins betrekking hebben op details. Immers zijn verzoekers problemen precies ontstaan in de madrassa, waardoor het redelijkerwijze van

hem kan worden verwacht hieromtrent éénduidige, coherente en samenhangende verklaringen af te leggen, waartoe hij echter in gebreke blijft. Bovendien – en wat ook verder wordt uiteengezet onder punt 4.3.4 - is de situering in de tijd *qua* (religieuze) scholing relevant voor het bepalen van de periode waarin verzoeker Afghanistan effectief verlaten heeft. De Raad is in die zin van oordeel dat, gelet op de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker aflegt omtrent zijn schoolparcours en hiervoor geen verantwoording wordt geboden, de commissaris-generaal bijgetreden kan worden, waar wordt geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij ook effectief naar de madrassa is gegaan, wat tot gevolg heeft dat de rekruteringspoging van de taliban in de madrassa, zoals door verzoeker voorgesteld, eveneens op losse schroeven komt te staan. De volgende motieven worden door de Raad pertinent en draagkrachtig geacht en worden tot de zijne gemaakt: *“Om te beginnen moet worden gewezen op jouw verklaringen over jouw beweerde scholing en religieuze vorming. Die bleken namelijk weinig aannemelijk en zelfs tegenstrijdig. Zo verklaarde je op het ogenblik van je registratie dat je tot het 8ste jaar naar school ging en dat je kunt lezen en schrijven (zie fiche “niet-begeleide minderjarige vreemdeling”). Bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het persoonlijk onderhoud beweerde je daarentegen slechts tot de 4de graad school te hebben gelopen, wat een bijzonder groot verschil is (zie verklaring DVZ, vraag 11; CGVS p.8). Over je religieuze lessen stelde je bij DVZ dat je ongeveer 5 jaar naar de madrassa ging, op het persoonlijk onderhoud bleek dit slechts 1 jaar te zijn, opnieuw een aanzienlijk verschil (zie verklaring DVZ, vraag 11; CGVS p.8-9). Dat dit te wijten is aan een fout van de tolk op je eerdere interview, zoals je aangaf, kan niet worden gevolgd. Jouw toenmalige verslag werd immers aan jou voorgelezen in het Pasjtoe, het verslag werd ondertekend voor akkoord en je formuleerde bij aanvang geen opmerkingen over dat gesprek (zie eindpagina verklaring DVZ; CGVS p.4). Het louter herhalen van jouw laatste verklaringen in het kader van een opmerking bij de notities van jouw persoonlijk onderhoud, verandert evenmin iets aan bovenstaande tegenstrijdigheden (zie briefwisseling).”* Door in het verzoekschrift te volharden in één bepaalde versie van de feiten, en te benadrukken dat hij tot de vierde graad naar school is gegaan, is hij niet in staat op voormelde tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas te doen opheffen. Hij is evenmin in staat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te doen herstellen.

4.3.3.2. Verder is de Raad van oordeel dat de ongeloofwaardigheid van verzoekers school- en madrassa-parcours nog verder ondermijnd wordt door zijn overige verklaringen, zoals ook op goede gronden werd geoordeeld door de commissaris-generaal. Zo acht de Raad het uiterst opmerkelijk dat verzoekers familie, die naar zeggen van verzoeker dermate gekeerd was tegen de taliban (NPO, p. 7), hem desalniettemin naar de madrassa zou sturen en er zelfs zou laten overnachten. Dit klemmt des te meer met verzoekers verklaring dat hij van zijn vader niet bij andere jongens mocht zitten in het dorp indien zij bij de taliban hoorden (NPO, p. 19: *“Mijn vader vond de taliban sinds lange tijd niet leuk, zelfs in het dorp liet hij het mij niet toe om bij andere jongens te zitten want zij hoorden bij de taliban”*). Mede bij gebrek aan enig dienstig verweer worden de motieven dienaangaande uit de bestreden beslissing, die de Raad pertinent en draagkrachtig acht, door de Raad tot de zijne gemaakt: *“Voor het overige valt het trouwens maar moeilijk aan te nemen dat je überhaupt al op die madrassa lessen zou hebben gevolgd. Het was immers welbekend in je dorp dat dat instituut gerund werd door leden van de taliban, een groepering waartegen jouw familie volgens jou weigerachtig stond omdat het geen goede mensen waren (CGVS p.7, 10). De mening van je vader over de taliban bleek zelfs zo negatief dat je van hem niet bij andere jongens mocht zitten in het dorp indien zij bij de taliban hoorden (CGVS p.19). Bovendien verdwenen er geregeld jongens die later om het leven kwamen tijdens hun activiteiten voor de groepering (CGVS p.18), zaken waar men ongetwijfeld over moet hebben gesproken in jouw rurale (en door de taliban gecontroleerde) gemeenschap. Dat jouw oom desondanks jouw neef en later jou naar die madrassa stuurde en jullie daar telkens de hele week liet overnachten (CGVS p.9), valt dan ook niet te rijmen met al het voorgaande. Laat staan dat jouw vader hiermee akkoord ging. Gelet op al het bovenstaande betwijfelt het CGVS of jij wel werkelijk aan die madrassa hebt gestudeerd. Bijgevolg komt ook de geloofwaardigheid van jouw problemen met de taliban (die volgens jou net op die madrassa ontstonden) al in het gedrang.”* Door in het verzoekschrift te stellen dat zijn familie inderdaad weigerachtig tegenover de madrassa stond, maar aangezien de scholen gesloten waren omwille van de gevechten, hij geen andere keuze had, net zoals de meerderheid van de andere leerlingen, komt hij niet verder dan het uiten van een *post factum* uitleg, die niet meer betreft dan een blote bewering en geen afbreuk kan doen aan voorgaande motieven en beoordeling.

4.3.3.3. Nu geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij naar de madrassa ging, kan ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die hij hierdoor zou hebben gekend met de taliban en aan de poging van de taliban om hem te rekruteren.

Verzoeker verklaart dat de taliban in de madrassa op regelmatige tijdstippen (ongeveer om de twee weken) de namen van jongens kwamen afgeroepen met als doel hen mee te nemen voor jihad of voor een zelfmoordaanslag. De taliban hielden hierbij geen rekening met het feit of die jongens nu wilden of niet (NPO, p.17, p.19: *“Hoewel de meeste jongens vrijwillig meegingen met hen, kozen zij zelf om mee te gaan met hen. Maar er waren ook bepaalde jongens die gedwongen werden om bij hen te gaan, maar ik vond dat zelf niet leuk”*). Het is opmerkelijk dat verzoeker spreekt van dergelijke individuele en gedwongen rekrutering, terwijl hij tegelijk ook aangeeft dat de taliban over voldoende vrijwilligers beschikt (NPO, p.21). Volgens zijn verklaringen, waren de dorpsouderen of stamhoofden niet op de hoogte over die rekruteringswijze (NPO, p. 21). Daarenboven stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op goede gronden oordeelt dat het allerminst waarschijnlijk is dat de taliban getracht hebben om verzoeker gedwongen te rekruteren nu zijn verklaringen niet overeenkomen met de informatie zoals die blijkt uit de beschikbare landeninformatie en zoals verder wordt besproken.

Door in het verzoekschrift nog uiteen te zetten dat hij het niet eens is met de gevolgtrekkingen in de bestreden beslissing omtrent de gedwongen rekrutering, zonder deze *in concreto* te weerleggen en erop te wijzen dat nergens uit de rapporten, waarbij hij tevens verwijst naar het EASO COI report, *“Afghanistan Recruitment by armed groups”* en naar het rapport van EUAA *“Afghanistan – Targeting of individuals”* van augustus 2022, is hij niet in staat afbreuk te doen aan de motieven die de Raad pertinent en draagkrachtig acht. Immers, de Raad oordeelt dat er in de bestreden beslissing terecht op wordt gewezen dat verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de beschikbare landeninformatie over rekrutering door de taliban (*EASO Recruitment by armed groups* beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023). Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt omdat de taliban over voldoende vrijwilligers beschikken, zoals door verzoeker ook erkend wordt. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Daarbij wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Een rekrutering zonder enige tussenkomst van lokale vertegenwoordigers, zoals verzoeker voorhoudt (NPO, p. 21) is in de tribale Afghaanse samenleving weinig aannemelijk.

Met zijn betoog, dat de taliban op verschillende manieren tewerk gaan en dat uit de beschikbare landeninformatie niet zou blijken dat zijn voorstelling van de feiten niet mogelijk zou zijn, zonder dit *in concreto* aan te tonen, slaagt verzoeker er niet in een ander licht te werpen op voormelde analyse van de gewoonlijke rekruteringswijze door de taliban. Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van hem of anderen een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen om hem bij de taliban te laten aansluiten.

De individuele en gedwongen wijze van rekrutering die verzoeker schetst, stemt niet overeen met de manier waarop dergelijke rekrutering zich doorgaans afspeelt. Hierbij acht de Raad het nog des te opmerkelijker dat de taliban eerst bepaalde namen zou afroepen om vervolgens pas na één of twee weken terug te komen en alzo in feite de desbetreffende opgeroepen jongens, waaronder ook verzoeker, de mogelijkheid te geven te vluchten (NPO, p. 21). Dat zij zouden terugkomen omdat zij moe waren en eerst naar hun eigen huizen wilden gaan, is allerm minst overtuigend (NPO, p. 21). Evenmin brengt verzoeker concrete, geloofwaardige en zwaarwichtige elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn persoonlijk situatie afwijkt van de algemene gang van zaken en waardoor alsnog aannemelijk kan worden gemaakt dat een gedwongen rekrutering heeft plaatsgevonden. De motieven dienaangaande worden integraal door de Raad tot de zijne gemaakt: *“Er moet ook worden gewezen op de beschikbare landeninformatie waaronder het EASO-rapport Recruitment by armed groups (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf), de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op [https:// euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022](https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022)) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf).* Daaruit blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Uit jouw verklaringen komt een heel andere gang van zaken naar voren: de taliban zou op geregelde wijze de namen van jongens uit jouw madrassa hebben afgeroepen met als doel hen mee te nemen voor jihad of voor een zelfmoordaanslag, of die jongens dat nu wilden of niet (CGVS p.17, p.19). Een dergelijke individuele en gedwongen rekrutering komt echter slechts zelden voor want doorgaans beschikt de taliban over voldoende vrijwilligers, zoals je zelf ook

beaamde (CGVS p.18). Dat zulke vorm van rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers, en zij daar zelfs helemaal niet van op de hoogte zouden zijn (CGVS p.21), is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Een eerste reden daarvoor is dat de manier waarop de taliban daarvoor te werk zou zijn gegaan niet kan overtuigen. Door plotseling, in naam van de groepering zelf, in de madrassa te verschijnen en namen van jongens af te roepen voor jihad en/of zelfmoordaanslagen – onder wie jongens die dat eigenlijk niet wilden – zouden zij immers het risico nemen dat deze nieuwe rekruten ondermaats zouden presteren wegens gebrek aan motivatie of dat zij zich zelfs tegen hen zouden kunnen keren. Dat een professionele en grootschalige groep als de taliban dergelijk risico zou nemen en zij met andere woorden bewust hun eigen activiteiten zouden dwarsbomen, is weinig geloofwaardig. Hetzelfde kan worden gezegd over het gegeven dat zij in het verleden telkens klasgenoten vanuit jouw madrassa meenamen terwijl de andere achtergebleven studenten, waaronder jij, dat waarnamen en hiervan afwisten (CGVS p.17-18). Er kan worden verwacht dat zowel de taliban als jouw leerkrachten discreter te werk zouden gaan zodoende geen argwaan te wekken bij jullie, in plaats van te zeggen dat jij je ook moest voorbereiden om (later) klaar te zijn voor de jihad, zoals je verklaarde (CGVS p.19). In dit verband is het ook erg merkwaardig dat de taliban jou en je neef niet meteen meenam toen ze jullie namen afriepen, maar zij pas “na 1, 2 of 3 weken” zouden terugkomen om jullie te komen halen en jullie in die tijd gewoon naar huis mochten op donderdagavond (CGVS p.21-22). Zo zouden zij de perfecte gelegenheid creëren voor jullie om te vluchten en om jullie familie (die zich tegen de taliban kantte) of zelfs de (voormalige) autoriteiten in te lichten van wat er gebeurd was, wat toch niet de bedoeling moet zijn geweest. Jouw uitleg, als zou de taliban jou en je neef niet onmiddellijk hebben meegenomen omdat ze net van een andere regio kwamen, moe waren en wilden wachten tot hun groep weer volledig was (CGVS p.21), is weinig ernstig daar het hier gaat om een geduchte en wijdverbreide groepering als de taliban, en dit allemaal niet opweegt tegenover het risico om jullie de vrije loop te laten gaan.”

Dat verzoeker geen antwoord kan geven op de vraag wie de andere jongens waren, die op hetzelfde moment als hij werden afgeroepen en hij zich ertoe beperkte te verklaren dat de namen van vele jongens werden afgeroepen, maar hij niet allemaal weet welke en het zo'n 3 à 4 jaar geleden is (NPO, p. 20), getuigt van een opvallende desinteresse, wat mede de geloofwaardigheid van de rekruteringswijze zoals door hem voorgesteld, ondermijnt. Immers, indien verzoeker, zoals hij verklaart het niet leuk vond dat namen werden afgeroepen en dit uiteindelijk tot gevolg had dat hij de ingrijpende beslissing nam om zijn herkomstland te ontvluchten, kan redelijkerwijze verwacht worden dat dit moment, waarop hij werd opgeroepen, in zijn geheugen staat gegrift en dat hij dan ook meer precieze informatie kon geven over de andere jongens, *quod non*. Voorts acht de Raad het ook zeer bevreemdend dat, op de vraag hoe hij zich erbij voelde toen hij zag dat andere jongens werden meegenomen door de taliban, aangaf geen bepaalde gevoelens gehad te hebben nu hij gewoon naar de madrassa wilde gaan om zijn lessen te volgen (NPO, p. 19). De motieven dienaangaande worden door de Raad pertinent en draagkrachtig bevonden en tot de zijne gemaakt: “Het CGVS stelt verder vast dat jouw verklaringen niet doorleefd overkomen. Zo beweerde je dat er in het verleden andere jongens uit je madrassa reeds werden gerekruteerd maar toen er jou werd gevraagd wanneer dat bij hen gebeurde, antwoordde je naast de kwestie (CGVS p.18). Je gaf aan dat er vijf of zes andere dorpelingen die jij kende eerder met hen waren meegegaan maar gevraagd naar hun namen, kon je er slechts drie opnoemen en moest je lang nadenken alvorens één van de anderen op te noemen (CGVS p.18). Van nog een andere persoon zou je de naam vergeten zijn (CGVS p.18). Verder gepeild naar de andere namen die op hetzelfde moment als de jouwe werden afgeroepen, moest je het antwoord schuldig blijven en, wat betreft het totale aantal jongens die toen samen met jou zouden worden ingelijfd, bleek jouw schatting een wel zeer ruime marge te hebben: “hij wou zo'n 30, 40 of 20 jongens sturen naar andere provincies” (CGVS p.20). Indien jij werkelijk op het punt stond gerekruteerd te worden voor jihad of een zelfmoordaanslag en deze feiten zo ernstig waren dat jij je land van herkomst diende te verlaten, kan nochtans worden verwacht dat je begaan (of op zijn minst geïnteresseerd) was met het lot van je medestudenten en dat je preciezere antwoorden kan geven over je medestudenten. Zeker in de context van een rurale gemeenschap als die waar jij uit afkomstig bent, waar dergelijke informatie moet hebben gecirculeerd onder de dorpelingen en jouw familie. Dat het lang geleden is en jij enige tijd in Turkije verbleef, biedt dan ook geen afdoende verklaring voor al jouw onwetendheden (CGVS p.20). Toen het CGVS jou voorts vroeg hoe je je voelde toen je in het verleden zag dat andere jongens werden meegenomen door de taliban, bleek jouw antwoord evenmin het toonbeeld van doorleefdheid: “ik had geen bepaalde gevoelens, ik wou gewoon naar de madrassa gaan om mijn lessen te volgen” (CGVS p.19). Nochtans moet dergelijke getuigenis toch enige bezorgdheid of argwaan bij jou opgewekt hebben. Dat je hier eerder nooit iets over vertelde tegen jouw vader of oom, zoals je verklaarde, en je deze laatste pas voor het eerst inlichtte toen ook jouw naam werd afgeroepen, is dan ook niet aannemelijk (CGVS p.19).”

4.3.3.4. Vervolgens oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoekers verklaringen, omtrent zijn vertrek uit Afghanistan, verder bijdragen tot een ongeloofwaardig relaas. Vooreerst dient aangestipt te worden dat verzoeker wisselende en incoherente verklaringen aflegt over wie zijn reis heeft geregeld. Zo verklaart verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat zijn reis geregeld werd door zijn oom (NPO, p. 22), terwijl hij tijdens het beantwoorden van de vragen in de fiche NMBV nog verklaarde dat zijn vader de reis heeft georganiseerd en betaald (Fiche NMBV, pagina 3). Zoals reeds *supra* uiteengezet, zijn er geen redenen voorhanden, waarom geen rekening zou mogen worden gehouden met de verklaringen afgelegd in de fiche NMBV, waardoor de tegenstrijdigheid aangaande het vertrek van verzoeker eveneens terecht doorweegt bij een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Dat verzoeker niet met zekerheid weet of zijn vader op de hoogte was van het feit dat de taliban zijn naam hadden afgeroepen en hem wilden rekruteren, zet de geloofwaardigheid van zijn relaas verder op de helling, des te meer waar hij verklaarde dat zijn vader zijn reis had voorbereid. Indien zijn vader zijn vertrek zou regelen, wat een zeer ingrijpende beslissing is, kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat hij weet waarom.

*"Er moeten tevens vraagtekens worden geplaatst bij de modaliteiten van jouw vertrek uit Afghanistan. Opmerkelijk is dat je tijdens het persoonlijk onderhoud niet leek te weten of je vader voor jouw vertrek al dan niet ingelicht was van het feit dat de taliban jouw naam had afgeroepen; je speculeerde dat je oom (die je wél ingelicht had) dat "waarschijnlijk" aan hem moet hebben verteld, anders had hij jou niet kunnen doen vertrekken (CGVS p.22). Er kan worden verwacht dat jij hiervan zekerheid hebt, wetende dat jij de oudste (maar nog steeds minderjarige) zoon van je vader was en jullie bijgevolg toch enig (al dan niet telefonisch) contact moeten hebben gehad vooraleer jij het land werd uitgestuurd, hetgeen een zeer ingrijpende beslissing is. Dat jouw oom degene was die jouw reis regelde (CGVS p.22) druist bovendien in tegen hetgeen je ten tijde van je registratie én bij DVZ liet optekenen, namelijk dat (uitsluitend) jouw vader dat allemaal gedaan had, hetgeen eveneens doet twifelen aan de oprechtheid van je verklaringen (zie verklaring DVZ, vraag 27; zie fiche "niet-begeleide minderjarige vreemdeling"). Mocht jouw oom werkelijk financieel en organisatorisch hebben ingestaan voor het eerste deel van je reis, had je dat logischerwijze wel gezegd eerder in de asielprocedure (CGVS p.22). Jouw toenmalige verklaringen, waaruit blijkt dat jouw vader jou wegstuurde, werpen overigens een nog vreemder licht op jouw onwetendheid over het feit of hij eerder al dan niet afwist van jouw rekruteringspoging (zie *supra*). Hoe dan ook, hier eindigen jouw tegenstrijdige verklaringen echter niet. Op het persoonlijk onderhoud verklaarde je (en herhaalde je) dat je je vertrek aanvatte in de lente; je bleek overigens goed op de hoogte te zijn van de seizoenen en hun volgorde (CGVS p.24). Dit klemmt dan weer met de beschrijving van je reisweg bij DVZ waaruit volgt dat je ongeveer in de maand september (en dus in de zomer of herfst) moet zijn vertrokken, iets wat je na confrontatie niet kon ophelderen (zie verklaring DVZ, vraag 33; CGVS p.23). Voor het overige sprak je jezelf opnieuw tegen in het kader van een opmerking bij de notities van je persoonlijk onderhoud, waarin staat dat je in de tiende maand (= oktober) zou zijn vertrokken en niet in de lente zoals je op de zetel van het CGVS verschillende keren aangaf. Ook voorgaande vaststellingen doet vermoeden dat je geen waarheidsgetrouw beeld schetst van de omstandigheden van je vertrek." De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om voorgaande pertinente vaststellingen te weerleggen. Bovendien dient het feit dat verzoeker geen coherente verklaringen aflegt aangaande de periode waarin hij Afghanistan zou hebben ontvlucht, in samenhang bekeken dient te worden met wat wordt uiteengezet *supra*, onder punt 4.4.3.1., en *infra* onder punt 4.3.4.1. waardoor hij, niet alleen geen waarheidsgetrouw beeld schetst van de omstandigheden, maar evenmin omtrent de periode van zijn vertrek.*

4.3.3.5. Ook de overige motieven, die de Raad pertinent en draagkrachtig acht, worden door verzoeker in hun geheel onbesproken gelaten en worden integraal overgenomen: *"Tot slot kan nog worden opgemerkt dat je evenmin geloofwaardige verklaringen aflegde over de dood van jouw neef volgend op zijn terugkeer naar zijn dorp in Afghanistan. Toen het CGVS jou erop wees dat dat gevaarlijk kon zijn en dat hij (als volwassen man) even goed in Kaboel had kunnen blijven waar de taliban toen nog niet de controle had, antwoordde je: "waarschijnlijk had hij gedacht 'ik ben sinds 2 à 3 maanden weg uit mijn dorp dus er zal niets gebeuren', daarom is hij teruggegaan" (CGVS p.25). Jouw uitleg is echter in tegenstrijd met wat je even later beweerde, namelijk dat de taliban eerder al een paar keer naar jouw huis en dat van je neef was gekomen om te vragen waar jullie waren en om te zeggen dat jullie aan hen moesten worden overgedragen (CGVS p.26). Logischerwijze moeten jij en je neef hierover zijn ingelicht toen jullie in Turkije waren en, zelfs in het geval jullie toen (nog) geen contact hadden met de achtergebleven familie, moet jouw neef ook hebben geweten dat het goed mogelijk was dat er represailles konden volgen op jullie plotse vertrek; zo jullie problemen enigszins geloofwaardig zijn. Dat hij desondanks vanuit Kaboel terugkeerde naar zijn dorp, kan dan ook niet worden aangenomen. Evenmin aannemelijk, los daarvan, is dat de taliban na jullie oorspronkelijke vertrek jullie koste wat kost wilde vinden en daarvoor zelfs jullie*

huis bezocht, maar zij jullie huis toen niet binnengingen om jullie te zoeken (CGVS p.26). Dat zij dit niet deden omdat jouw vader en oom tegen hen zeiden dat jullie gevlucht waren, doet hieraan geen afbreuk daar niet kan worden ingezien waarom de taliban hen op hun woord zou geloven en niet op zijn minst eens zou verifiëren of jullie daar werkelijk nog waren (CGVS p.26). De passiviteit die zij aan de dag legden staat in schril contrast met jouw verklaring als zouden zij later jouw neef in koelen bloede hebben doodgeschoten, en is in beide richtingen niet geloofwaardig.

Gelet op de som van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan jouw persoonlijke problemen met de taliban en evenmin aan de dood van jouw neef op de manier zoals jij het beschreef. Bijgevolg kan de status van vluchteling jou niet worden toegekend.

Jouw documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaand besluit. De kopie van je vaders taskara ondersteunt enkel jouw verklaringen over zijn nationaliteit en identiteit, elementen die niet ter discussie staan. Je diende ook drie foto's in. Op twee van de foto's zou jij afgebeeld staan met jouw neef Nasim (CGVS p.16). Echter kan de persoon naast jou eender wie zijn waardoor het CGVS geen enkele zekerheid heeft dat dit werkelijk jouw neef betreft. En zelfs in het geval dat dit zo zou zijn, dan nog biedt de derde foto van het lijk geen bewijs voor jouw verklaring als zou hij vermoord zijn door de taliban na zijn terugkomst in het dorp (CGVS p.25-26). Deze foto kan immers bewerkt of geënceneerd zijn, en ook al zou het in dezen om een authentieke foto van jouw neef gaan, dan nog toont deze foto niet aan in welke omstandigheden hij verwond en/of om het leven zou zijn gekomen. De envelop heeft verder geen bewijswaarde.

De tot nu toe onbesproken opmerkingen op de notities van jouw persoonlijk onderhoud werden doorgenomen, maar hebben geen betrekking op de hierboven uiteengezette motivering waardoor zij evenmin kunnen leiden tot een andere besluitvorming.

Volledigheidshalve kan nog worden aangestipt dat jouw ouders (samen met jouw broer en zussen) nog steeds woonachtig zijn te Ghanikhel in het district Tagab in Afghanistan. Zij onderhouden contact met jou en stellen het momenteel goed (CGVS p.14-15). Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat jij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan kunt terugvallen op een familiaal netwerk."

4.3.3.6. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

4.3.4. Waar verzoeker zich in het verzoekschrift beroept op zijn vrees bij terugkeer wegens zijn verwestering, maakt de Raad, op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, de volgende analyse.

4.3.4.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*“Ministry of Communications and Information Technology”*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 December 2021 in EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of*

individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*". Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "zina" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country guidance: Afghanistan*" januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.3.4.2. Zoals reeds *supra* uiteengezet heeft verzoeker geen duidelijk zicht geboden over de modaliteiten van zijn vertrek uit Afghanistan, noch over het moment waarop hij Afghanistan verlaten heeft en heeft hij daarnaast geen coherente verklaringen afgelegd over zijn school en madrassa-parcours. *Supra* werd ook gemotiveerd waarom er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeker überhaupt naar de madrassa is geweest. Nu hij zijn vertrek tijdens het persoonlijk onderhoud situeert één jaar nadat hij naar de madrassa is gegaan en hij verklaard heeft dat hij met de madrassa was begonnen toen hij twaalf of dertien jaar oud was en hij dit één jaar heeft gedaan (NPO, p. 8-9), kan alleszins evenmin enig geloof worden gehecht aan het feit dat hij slechts twaalf jaar oud was op het moment van zijn vertrek uit zijn herkomstland.

Dat verzoeker geen zicht biedt op zijn schoolse activiteiten en zijn leeftijd/periode waarop/waarin hij Afghanistan heeft verlaten, heeft tot gevolg dat verzoeker het de Raad niet mogelijk maakt vast te stellen hoe lang hij zich reeds buiten Afghanistan bevindt en in welke mate hij reeds was gevormd naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien, met de loutere verwijzing naar zijn verblijf sedert februari 2021 in België en zijn minderjarigheid bij aankomst in België – elementen die niet betwist worden – maakt verzoeker, thans zeventien jaar, zijn beweerde verwestering of dat hij als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa niet concreet aannemelijk. Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, laat verzoeker na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in België hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Bovendien verklaart verzoeker dat zijn beide ouders en zijn broer en zussen nog in zijn geboortedorp Ghanikhel wonen (NPO, p. 14) en hij met zijn ouders in contact staat (NPO, p. 15). Verzoeker, die weliswaar ter terechtzitting verklaart dat hij school loopt en rijlessen volgt, laat na om concrete elementen of documenten neer te leggen op basis waarvan de Raad in de mogelijkheid zou worden gesteld te oordelen dat hij vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Dat verzoeker in België schoolloopt is lovenswaardig, maar acht de Raad op zich niet voldoende om aan te nemen dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Het louter verwijzen naar scholing volstaat daartoe niet. Verzoeker legt geen enkele stukken neer op basis waarvan de Raad een objectieve toetsing van de voorgehouden verwestering kan doorvoeren. Evenmin reikt verzoeker elementen aan waaruit blijkt dat hij zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift aldus tot blote beweringen, die in hun geheel niet gestaafd worden. Hij maakt aldus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. De Raad kan ten overvloede nog aanvullen dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levens- en kledingstijl in beginsel geen afdoende reden is om als vluchteling te worden erkend, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, waartoe hij in gebreke blijft.

Uit de voorliggende elementen blijkt geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad erkent dat verzoeker op heden nog maar zeventien jaar oud is, doch dient evenzeer vast te stellen en te herhalen dat er geen elementen of documenten voorhanden zijn of worden aangereikt waaruit de Raad kan afleiden dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij, zoals vormgegeven door de taliban. Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals weergegeven op blz. 7-9 van zijn verzoekschrift, kan voorgaande analyse niet doen ombuigen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

In zoverre verzoeker nog zou doelen op "het schrikbewind" van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen

naar algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

4.3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

De door verzoeker aangebrachte informatie met betrekking tot de humanitaire en economische crisis in Afghanistan en zijn betoog ter zake kan niet tot een andere conclusie leiden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

4.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker beweert afkomstig te zijn uit de provincie Kapisa. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De individuele elementen die voormeld risico kunnen verhogen zijn onder meer, de leeftijd, gezondheidstoestand of handicap, met inbegrip van geestelijke gezondheidsproblemen, economische situatie, de kennis van het herkomstgebied, het beroep en/of woonplaats Verzoeker, die zich er louter toe beperkt te stellen dat er in Afghanistan een situatie van willekeurig geweld bestaat, toont niet aan dat dergelijke individuele elementen in zijn hoofde aanwezig zijn.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hetgeen voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

4.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. FLORIO